

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/37/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620201168
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8620201168.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského v sporu žalobcu A. B. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpený advokátom JUDr. Andrej Cifra, so sídlom Janka Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 37 756 508, proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátene názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, v čase rozhodovania Okresného súdu Svidník č.k. 5Csp/40/2020 - 362 zo dňa 02. marca 2022, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bardejov, č.k. SK-5Csp/40/2020 - 459 zo dňa 12. júla 2023, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením.
II. Žalobca má nárok vo vzťahu k žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške týchto trov i trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol takto, (cit.):
I. „Určuje, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č.: XXXXXXXXX zo dňa 25.3.2016 uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou E. F. C., G., je bezúročný a bez poplatkov.
II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 858,50 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 858,50 eura od 7.11.2020 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
III. Žalobcovi priznáva náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 7 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. g) a k), § 11 ods. 2 a § 15 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 451 ods. 1 a ods. 2 a § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. z 18. apríla 1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“), § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).
3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 22.06.2020 domáhal proti žalovanému - VÚB Leasing, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, IČO: 31 318 045 určenia bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľského úveru, tak ako to je uvedené vo výroku I. napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že dňa 25.03.2016 uzatvoril žalobca s predávajúcim spoločnosť G. G. G. G. kúpnu zmluvu na kúpu osobného motorového automobilu zn. H. I. H. X.X J. K. C. H.: L. za kúpnu cenu 6 634 eur. Kúpu vozidla financoval sčasti z vlastných prostriedkov a sčasti z úveru. s tým,

že časť kúpnej ceny v sume 3.300,- eur mala byť predávajúcemu uhradená pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny, v sume 3.334,- eur, mal byť predávajúcemu uhradený prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX so spoločnosťou E. F. C., G.. (právny predchodca žalovaného). Poskytnutý úver mal žalobca žalovanému splatiť 72 mesačnými splátkami vo výške mesačnej splátky 107,50 eur. Celková čiastka úveru predstavovala sumu 7.740,- eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere zo dňa 25.03.2016 uzavretý medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobcom je potrebné považovať v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Praktický význam a dôležitosť podanej žaloby pre žalobcu vzhliadol najmä v tom, že po vyhovení žalobe, tak ako to navrhoval žalobca bude tento disponovať jasnou informáciou o rozsahu jeho záväzku voči žalovanému. Dospel k záveru, že Zmluva o úvere neobsahuje niektoré z obligatórných náležitostí požadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy). V tejto súvislosti poukázal najmä na to, že v Zmluve o úvere je nesprávne uvedená celková výška spotrebiteľského úveru. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať v súlade s vyššie spomínanom ustanovení celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie.

Súd prvej inštancie mal za to, že v Zmluve o úvere je celková výška spotrebiteľského úveru v sume 4.761,- eur uvedená nesprávne, nakoľko správna výška spotrebiteľského úveru mala byť 3.334,- eur. V tejto súvislosti poukázal najmä na ust. § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého kúpna zmluva a zmluva o úvere sú vzájomne závislými zmluvami, preto je nevyhnutné posudzovať ich ako jeden celok. Ohľadne otázky vzájomného prepojenia týchto dvoch zmlúv odkázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaoberajúce sa danou problematikou, a to: rozsudok sp. zn. 5Sžo 21/2013 zo dňa 30.04.2021, ako aj sp. zn. 8 Sžo 2/2013 zo dňa 23.1.2014 a pod. Uviedol, že kúpna zmluva bola podstatnou pre vznik spotrebiteľského vzťahu medzi stranami sporu, nakoľko z jej ustanovení ako aj skutkových okolností pri predaji vozidla vyplývalo, že tvorí právny základ na uzatvorenie Zmluvy o úvere na prefinancovanie ceny automobilu. Vznik Zmluvy o úvere bol jednoznačne závislý od vzniku Kúpnej zmluvy, ktorá obsahovala jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške 3.334,- eur. Uvedená suma mala byť podľa súdu prvej inštancie výškou úveru v Zmluve o úvere. V zmluve o úvere bola uvedená iná výška úveru, a to 4.761,- eur, pričom súd mal za to, že neexistovalo žiadne také dojednanie, na podklade ktorého bolo možné odchyliť sa od jasnej vôle žalobcu prejavenej v Kúpnej zmluve. Súd bol toho názoru, že medzi stranami nedošlo k zhodnému prejavu vôle ohľadne celkovej výšky úveru. Právny predchodca žalovaného svojvoľne zmenil (navýšil) v Zmluve o úvere výšku úveru na 4 761 eur oproti dohodnutej výške úveru (3.334,- eur) v Kúpnej zmluve. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo 61/2014 zo dňa 26.08.2015 a uviedol, že právny predchodca žalovaného svojvoľne a jednostranne doplnil predmet financovania v zmluve o úvere v časti Predmet financovania B, kde uviedol určité doplnkové služby, ako napr. doplnkový zákaznícky servis 350,- eur a ďalšie. Predmet financovania B predstavoval spolu sumu 1.427,- eur. K tejto skutočnosti súd prvej inštancie uviedol, že uvedené doplnkové služby neboli spotrebiteľom vyžiadané a ani individuálne vyjednané v súlade s ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dôkazné bremeno v prípade preukázania opaku nesie v tomto prípade dodávateľ. Zároveň poukázal na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. vo svojich zákonných ustanoveniach jasne diferencuje medzi poskytnutým úverom a celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom, a preto žalobca správne namietal nesprávnosť celkovej výšky úveru, nakoľko boli do istiny započítané doplnkové služby, ktoré sú v skutočnosti súčasťou povinných nákladov úveru v zmysle ust. § 2 písm. g) ZoSÚ. Súd prvej inštancie zdôraznil, že dojednávania predmetnej zákonnej náležitosti bolo opakovane zo strany Slovenskej obchodnej inšpekcie posúdené ako nekalá obchodná praktika a uzavrel, že právny predchodca žalobcu sa dopustil porušenia povinnosti vyplývajúcej mu z ust. § 7 ods. 1,2 písm. a), b) zákona č. 250/2007 Z.z.

Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že v Zmluve o úvere je nesprávne uvedená aj ročná percentuálna miera nákladov v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, keďže RPMN uvedená v zmluve v hodnote 19,09 % je nesprávna, nakoľko správna výška RPMN činila 38,5 %. Vychádzajúc zo správnej výšky úveru 3 334 eur, ktorá mala byť v zmluve uvedená, mal byť údaj RPMN v správnej výške 38,50 %. Výpočet uskutočnil odkazom na stránku kalkulačky ministerstva financií. Uviedol, že RPMN bola v Zmluve o úvere uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľ a na podporu argumentácie o vzájomnej kontinuite kúpnej zmluvy na motorové vozidlo a zmluvy o úvere poukázal na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 165/2020 zo dňa 27.10.2021, z ktorého citoval.

5. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal žalobcom uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 3 334 eur. Z prehľadu a sumarizácie úhrad vyplývalo, že žalobca za obdobie od 01.04.2016 do 10.07.2020 doposiaľ uhradil sumu 4 192,500 eura. Z uvedeného bolo zrejmé, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, pričom bezdôvodné obohatenie predstavovalo sumu 858,50 eur. K vzniku bezdôvodného obohatenia došlo prvý raz dňa 12.11.2018, kedy bola uhradená suma žalobcom 107,50 eura. Zároveň žalobca si uplatnil proti žalovanému aj úrok z omeškania vo výške 5 % od nasledujúceho dňa po doručení na zmenu žaloby, a preto súd prvej inštancie výrokom II. rozsudku žalobe aj v tejto časti vyhovel.

6. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil zásadou úspechu, a to tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. Zároveň konštatoval, že o výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením. Neuvedol to ale vo výroku rozsudku v bode III.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie, resp. aby rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pričom uviedol, že v rozsudku absentuje odôvodnenie požadované ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu bolo podľa žalovaného nepresvedčivé. Zároveň je nepreskúmateľné, pričom mal za to, že napadnutý rozsudok nespĺňa zákonné atribúty v zmysle vyššie spomínaného ustanovenia. Ďalej uviedol, že pri úverovom financovaní tovaru a služieb si predmet financovania vyberá spotrebiteľ sám a veriteľ do toho nijakým spôsobom nezasahuje. Jeho jedinou povinnosťou je uviesť v úverovej zmluve opis financovaného tovaru alebo služby. V prípade, ak spotrebiteľ namieta, že financovaný tovar/služba nespĺňa dohodnuté vlastnosti je jeho protistranou predávajúci alebo poskytovateľ služby, a nie ten kto mu tieto tovary alebo služby financuje. Namietal tvrdenie žalobcu o tom, že okrem kúpy auta nič objednať nechcel. Uviedol, že aj napriek tomuto tvrdeniu žalobca požiadal písomne žalovaného o poskytnutie úveru aj na ďalší tovar a služby. Išlo teda výlučne o prejav jeho vôle, nie o prejav vôle veriteľa. Zdôraznil, že veriteľ nie je poisťovňa, a taktiež ani subjekt, ktorý predáva autá, resp. poskytuje služby s tým spojené. Mal za to, že v danom prípade preukázal informovanie spotrebiteľa o tom, čo a v akej výške je z úveru financované. Predmet financovania A a predmet financovania B boli v zmluve zrozumiteľne uvedené, pričom nešlo o žiaden skrytý tovar, službu alebo poplatok. Spotrebiteľ mal možnosť vybrať si len predmet financovania A alebo zmluvu vôbec nepodpísať. O výške istiny ako aj o predmete financovania B bol žalobca informovaný jednak v Žiadosti o uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere ako aj v samotnej Zmluve o úvere. Uvedené podľa žalovaného žalobca sám vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 20.12.2021 uviedol. Služby, ktoré si žalobca objednal nesúvisel s predmetom podnikania veriteľa a vznikli ako následok zmluvného dojednaní medzi žalobcom a treťou osobou. Veriteľ v danom prípade vystupoval ako osoba poskytujúca úver, ktorého účelom bolo práve prefinancovanie služieb špecifikovaných v predmetnej faktúre. Žalovaný poukázal najmä na to, že ako veriteľ neponúkal doplnkový tovar lebo služby ako povinnú súčasť kúpnej zmluvy. Celková výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 4.761,- eur, z toho suma 3.334,- eur bola spotrebiteľovi poskytnutá na financovanie kúpy vozidla a časť vo výške 1.427,- eur na doplnkový tovar, pričom všetky položky tvorili istinu úveru. Celková výška bola jasne a zrozumiteľne v zmluve vyjadrená. Namietal aplikáciu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/165/2020 zo dňa 27.10.2021, pričom uviedol, že dané rozhodnutie nie je možné aplikovať na prejednávany prípad. Mal za to, že v zmluve o úver nebol uvedený všetok financovaný tovar a služby v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ, pričom úver bol účelovo viazaný nie len na motorové vozidlo ale aj iné tovary a služby uvedené v Zmluve v zmysle ust. § 15 ZoSÚ. K námietke o nesprávnej výške RPMN uviedol, že doplnková služba nie je podmienkou získania spotrebiteľského úveru a spotrebiteľ ich ani nemusel v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaplatiť. Tieto údaje nevstupujú do výpočtu RPMN, a preto je RPMN v predmetnej spotrebiteľskej zmluve uvedená v správnej výške 19,09 %. Ďalej poukázal na znenie ust. § 2 písm. i a § 19 ods. 2 ZoSÚ a uviedol, že pre daný prípad je dôležitá posledná veta ust. § 19 ods. 2 ZoSÚ. Uzavrel, že suma za doplnkový tovar je cenou tovaru a služieb, a táto suma nie je ziskom veriteľa, nakoľko skončila u tretích osôb. Uvedená suma podľa názoru žalovaného patrí do výšky úveru. V závere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. XXXXXXXX/XX/XXXX zo dňa 18.02.2021 a uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na základ žalobnej argumentácie, pričom zdôraznil, že táto spočívala v tom, že ak chcel kúpiť motorové vozidlo bol nútený prijať aj vedľajšie zmluvné dojednania, ktoré nesledovali jeho záujem a jednalo sa tak o poplatky (Predmet financovania B) podmieňujúce uzatvorenie závislého spotrebiteľského úveru (ust. § 2 písm. g) ZoSÚ. Mal za to, že v danom prípade niet pochyb o tom, že za konanie finančného sprostredkovateľa úveru zodpovedá žalovaný v plnom rozsahu. Dôkazné bremeno individuálneho dojednania namietaných zmlúv a ich zmluvných ustanovení zaťažovalo práve žalovaného. Opätovne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2020 zo dňa 27.10.2021, a taktiež aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19CoCsp/35/2021-96 zo dňa 08.12.2021. Bez ohľadu na argumentáciu žalovaného, hlavným predmetom plnenia bola kúpa auta financovaná prostredníctvom závislého spotrebiteľského úveru, čo napokon vyplývalo aj z konštrukcie spotrebiteľskej zmluvy. Predmet financovania B bol len vedľajším a doplnkovým produktom, pričom v tomto odkázal na argumentáciu vyjadrenú v podaní zo dňa 03.11.2021. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca akceptoval navýšenie istiny úver o sumu 1.427,- eur za účelom prefinancovania vedľajších produktov, ktoré neboli individuálne dojednané je nepresvedčivé a nelogické. V tejto súvislosti poukázal na dôkazy preukazujúce prax nekalej obchodnej praktiky v obdobných prípadoch. Namietal, tvrdenie žalovaného o tom, že bol informovaný o predmete financovania B, pričom uviedol, že úverom mal záujem financovať výlučne kúpu motorového vozidla. Vedľajšie produkty zahrnuté do zmluvného formulára ako predmet financovania B, ktorých znenie spotrebiteľ nemohol ovplyvniť má za následok neprijateľnosť takejto zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že reálny obsah doplnkových produktov nebol žalovaným preukázaný, pričom tieto produkty neprinášali žalobcovi žiadne benefity, ktoré by boli v jeho záujme. V tejto súvislosti poukázal na listinu „Oboznámenie poistníka s podmienkami uzavretia poisťovnej zmluvy „E. D., pričom uviedol, že už zo samotného znenia podmienok odstúpenia od poisťovnej zmluvy v bode 6 písm. b) vyplýva finančná motivácia úverového sprostredkovateľa. Takýto postup je porušením ust. § 32 ods. 3 zákona č. 189/2009 Z.z. Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na svojej argumentácii uvedenej v podanom odvolaní. K neprijateľnosti zmluvných podmienok uviedol že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca nemohol ovplyvniť, ktoré tovary a služby budú financované ako doplnkový tovar k motorovému vozidlu. Žalobcom uvádzané ust. § 53 ods. 4 písm. t), v) a w) sa netýkajú hlavného predmetu plnenia, pričom namietal, že v danom prípade sa jedná o dve samostatné zmluvy, ktoré sú financované jedným úverom. V úverovej zmluve je obsiahnutý v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, len odkaz na tovar a služby, ktoré sa úverom financujú. Zároveň uviedol, že v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky, avšak to neplatí ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia. V nadväznosti na uvedené preto poisťovná zmluva, ani zmluva o dodaní tovaru a služby nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Podporne odkázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/140/2020 zo dňa 29.06.2021.

10. Žalobca v odvolacej duplike uviedol, že za hlavný predmet plnenia bolo potrebné považovať výlučne kúpu motorového vozidla, čomu zodpovedalo aj uvedenie tzv. predmetu financovania A. Už zo samotného názvu predmetu financovania B vyplývalo, že sa nejedná o hlavný predmet plnenia, ako to uviedol žalovaný. Čo sa týka otázky vedľajšieho charakteru doplnkových produktov a skutočnej výšky úveru odkázal na vyjadrenie zo dňa 03.11.2021. Mal za to, že vedľajšie produkty (predmet financovania B), ktoré boli finančným sprostredkovateľom právneho predchodcu žalovaného pripočítané k istine úveru bolo nutné súčasne podrobiť aj kontrole neprijateľných zmluvných podmienok. Mal az to, že ním uvádzaná argumentácia je dôvodná, pričom argumenty žalovaného nezodpovedajú zistenému skutkovému a právnomu stavu veci. Nad rámec obsahu vyjadrenia k odvolaniu ďalej poukázal aj na čl. II. dojednania o vedľajšom produkte E. D., ktoré považoval za neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Podporne odkázal na rozhodnutia Krajského súdu Košice, sp. zn. 9CoCsp//30/2021, a taktiež aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/46//2021.

11. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP

a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke dňa 20.06.2024 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

16. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

17. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových

záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

18. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

19. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému určenia, že Zmluva o úvere zo dňa 25.03.2016 uzavretá medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobcom je bezúročná a bezpoplatkov. Taktiež si žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 858,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 858,50 eur od 07.11.2020 do zaplatenia, a to na základe tvrdeného dôvodu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého viazaného úveru na účely kúpy motorového vozidla zo Zmluvy o úvere.

20. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné poukázať na ust. § 52a ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne. Ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v ods. 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahradzujúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami.

21. Vyššie uvedené ustanovenie bolo doplnené novelou Občianskeho zákonníka uskutočnenou zákonom č. 568/2007 Z.z. Táto nová právna úprava ráta s tým, že pri jednom rokovaní medzi dodávateľom a spotrebiteľom môžu byť uzavreté viaceré zmluvy, pričom často sú tieto zmluvy uzavreté medzi rôznymi subjektmi, ak dodávateľ zároveň vystupuje nielen vo svojom mene, ale aj v mene tretieho subjektu (napr. kúpa spotrebiteľného tovaru a jeho financovanie prostredníctvom úveru poskytnutého treťou osobou).

22. Pri zmluvách uzavretých mimo prevádzkových priestorov dodávateľa, ak spotrebiteľ využije svoje právo na odstúpenie od zmluvy (napr. podľa § 8 ods. 1 zákona č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho) alebo odstúpi od zmluvy v prípade, ak plnenie dodávateľa je vadné a vady predávanej veci sú neodstrániteľné (§ 623 ods. 1 Občianskeho zákonníka), spotrebiteľ sa dostáva do situácie, že iná, z hľadiska jej účelu, závislá zmluva zostáva platnou, pričom pre spotrebiteľa takáto zmluva nemá význam, keďže svojou povahou je zmluvou, ktorej predmet, či kauza sa realizuje len v spojení s inou zmluvou.

23. Preto sa pre spotrebiteľské zmluvy zaviedla obdobná právna úprava ako v § 275 Obchodného zákonníka, ktorá sa vzťahuje na tzv. viazané spotrebiteľské zmluvy, ktoré vyplývajú z povahy alebo stranám známeho účelu týchto zmlúv. Viazanosť týchto zmlúv spočíva v tom, že zánik jednej zo závislých zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie, spôsobuje priamo ex lege zánik ostatných závislých zmlúv bez potreby prejavu vôle zmluvných strán, resp. spotrebiteľa. Zakotvila sa právna konštrukcia obdobná ako pri tzv. fixnej zmluve (§575ods.3 Občianskeho zákonníka) s tým, že v prípadoch, keď plnenie iného záväzku nemá pre spotrebiteľa žiadny hospodársky význam, zo zákona nastáva jeho zánik. V dôvodovej správe sa uvádza, že takáto právna konštrukcia posilní postavenie spotrebiteľa v súvislosti s cieľom vymedzeným v článku 153 Zmluvy o založení ES a to zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov v spoločenstve.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bola dňa 25.03.2016 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX (č.l. 9), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 4.761,- eur. V ten istý deň žalobca uzavrel so spoločnosťou G. G. G., ktorý vystupoval ako predajca, kúpnu zmluvu (č.l. 13) s tým, že predmetom kúpy bolo motorové vozidlo bližšie špecifikované v uvedenej kúpnej zmluve. Kúpna cena v zmysle uvedenej zmluvy bola dohodnutá vo výške 6.634,- eur, pričom časť kúpnej ceny vo výške 3.300,- eur bola predávajúcemu uhradená v hotovosti pri podpise zmluvy. Zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 3.334,- eur mala byť

predávajúcemu uhradená prostredníctvom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX. Obsahom spisového materiálu je aj daňový doklad (faktúra) č. I. 64, kde ako predmet kúpy je uvedené osobné motorové vozidlo v sume 6.634,- eur, doplnkový zákaznicky servis v sume 350,- eur, E. D. 12 v sume 565,- eur, čierne koberce do auta v sume 15,- eur, bezdrôtová kamera s navigáciou M. 189,- eur, balíček povinnej výbavy v sume 48,- eur a N. F. v úvere v sume 260,- eur.

25. Ako už bolo skôr konštatované, z obsahu kúpnej zmluvy vyplýva, že časť kúpnej ceny vo výške 3.000,- eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 3.334,- eur bude predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere však jednoznačne vyplýva celková dojednaná výška úveru v sume 4.761,- eur s tým, že predmetný spotrebiteľský úver bol účelovo viazaný a to na obstaranie tam uvedeného predmetu financovania, ktorým bolo osobné motorové vozidlo. Z uzatvorenej kúpnej zmluvy a zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva v zmysle ust. § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka jednoznačná závislosť týchto zmlúv. Ak v zmysle ust. § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka je daná vzájomná zmluvná závislosť, tak táto závislosť musí byť zrejماً aj z obsahu dojednaných zmlúv a teda nesmie byť vzájomné dojednanie takýchto zmlúv odlišné. Uplatnenie § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka na zmluvné dojednanie (kúpnu zmluvu a spotrebiteľský úver) je v tomto prípade zásadné.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nedošlo medzi stranami zmluvného úverového vzťahu – medzi žalobcom ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom- k zhodnému prejavu vôle o výške úveru. Údaj o výške úveru obsiahnutý v Zmluve o úvere zo dňa 25.03.2016 nie je správny, nakoľko žalobca jednoznačne prejavil vôľu prijať úver od veriteľa vo výške 3.300,- eur, t.j. v sume zodpovedajúcej zvyšnej časti kúpnej ceny osobného motorového vozidla dojednanej v zmysle kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a predávajúcim G. G. G. G.. Z kúpnej zmluvy uzavretej toho istého dňa je zrejماً, že výška 3.300,- eur je výslovne uvedená ako doplatok kúpnej ceny predmetu financovania A vo výške 3.334,- eur. Odvolací súd sa priklonil sa k názoru súdu prvej inštancie, že právny predchodca žalovaného jednostranne vo formulárovej zmluve o úvere určil výšku úveru 4.761,- eur a jednostranne doplnil predmet financovania B (spolu v sume 1.427,- eur), o ktorý ale žalobca nežiadal, tieto doplnkové služby si dobrovoľne nezvolil, boli pre žalobcu dodatočne povinnými nákladmi. Pri podpise zmluvy nebol o predmete financovania B informovaný, žalobca nevedel, ani mu nebolo a nie je dodnes jasné, aký mal byť účel týchto doplnkových služieb a v prospech koho boli vlastne uzavreté. Prijatie týchto služieb žalobcom bolo podmienkou získania úveru, žalobca mal možnosť iba podpísať predformulované listiny, alebo ich ako celok odmietnuť. Ide o typický prípad spotrebiteľskej zmluvy, kedy spotrebiteľ vstúpil do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosti tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník v rámci osobitnej ochrany spotrebiteľov (ust. § 52 a nasl.) výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, sú neprijateľné a neplatné (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Potom údaj o výške istiny spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve sumou 4 761 eur je nesprávny, čo v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods.1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách (ďalej len „ZoSÚ“) je samostatným dôvodom bezúčelnosti a bezpoplatkovosti úveru.

27. Odvolací súd zastáva rovnaký názor ako súd prvej inštancie, že vôľou žalobcu bolo získať úver v konkrétnej výške 3 300,- eur, žiadne doplnkové služby si sám nevyžiadal a dobrovoľne nezvolil, všetky doplnkové služby sú fakticky skrytými poplatkami za poskytnutie úveru a boli pre žalobcu dodatočne povinnými nákladmi a nie je pritom dôležité pomenovanie týchto povinných nákladov, ale ich skutočný účel. Povinné náklady v žiadnom prípade nesmú tvoriť istinu úveru. Obrana žalovaného, že ide o samostatné tovary a služby, ktoré nemajú súvis so samotným úverom, ale sú viazané na predmet kúpy, teda nie je možné hovoriť o akýchkoľvek poplatkoch, či nákladoch súvisiacich s poskytnutím spotrebiteľského úveru, možno hodnotiť ako účelové. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že úverovú zmluvu podpisoval právny predchodca žalovaného, preto za týchto okolností musel právny predchodca žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy vedieť, o financovanie ktorých položiek úverom mal žalobca záujem, a o ktoré naopak záujem nemal a v súlade s tým mal postupovať aj pri koncipovaní úverovej zmluvy.

28. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do popredia rozsudky v rámci ktorých bolo v obdobných veciach rozhodnuté a v ktorých bola riešená obdobná situácia s kúpou motorového vozidla. Napríklad rozsudok

Krajského súdu v Prešove sp. zn. XXXXXXXX/XX/XXXX zo dňa 28.06.2022, sp. zn. XXXXXXXX/XX/XXXX zo dňa 30.03.2023, rozsudok sp. zn. XXXXXXXX/X/XXXX zo dňa 30.06.2022. Odvolací súd v týchto veciach potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie spotrebiteľke, keď dospel k záveru, že RPMN uvedená v úverovej zmluve nezodpovedá kúpnej cene, ktorá je uvedená v kúpnej zmluve, po odrátaní zaplatenej hotovosti, čo malo za následok v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

29. Zhodne so súdom prvej inštancie poukazuje odvolací súd aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 165/2020, kde dovolací súd uznesením zo dňa 27.10.2021 zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18.02.2020 sp. zn. 14Co 203/2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V tomto prípade ako predajca vystupovala firma G. O., P., pričom výška kúpnej ceny uvedenej v kúpnej zmluve nezodpovedala výške spotrebiteľského úveru, do ktorej bol zahrnutý doplnkový tovar a služby v podobe doplnkového zákazníckeho servisu a poisťného programu E. D. X. Následne Krajský súd v Banskej Bystrici viazaný týmto záväzným právnym názorom dovolacieho súdu rozsudkom zo dňa 25.01.2022 vo veci sp.zn. XXXXXXXX/XX/XXXX rozsudok prvoinštančného súdu zmenil a určil, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov.

30. Ak žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo správnej výšky spotrebiteľského úveru, ale zo sumy vyššej v porovnaní so sumou 3 300 eur uvedenou v kúpnej zmluve zo dňa 25.03.2016, bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet je závislý od celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Ročnou percentuálnou mierou nákladov v súlade s ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, sa rozumeli celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa je sankcionovaná, tak ako to už bolo skôr konštatované, bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

31. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami.

32. Pokiaľ ide o vecne správny výrok o trovách konania, odvolací súd poukazuje na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (pozri, NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznanej náhrady rozhodne.

33. Uznesením č.k. SK-5Csp/40/2020 – 459 zo dňa 12.07.2023 súd prvej inštancie opravil rozsudok Okresného súdu Svidník č.k. SK-5Csp/40/2020 – 362 zo dňa 02.03.2022 v záhlaví pri označení žalovaného tak, že správne má znieť: „... Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s.,“.

34. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie tak, že v rozsudku zo dňa 02.03.2022 v záhlaví pri označení žalovaného bolo nesprávne uvedené obchodné meno žalovaného „VÚB, a.s.“ z výpisu z Obchodného registra Mestského súdu Bratislava III., zo dňa 12.07.2023 je zrejmé, že obchodné meno žalovaného je „Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s.“. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 224 CSP, pretože v danom prípade ide o chybu v písaní.

35. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v spojení s opravným uznesením potvrdil.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s stanovením § 262 ods. 2 CSP. Keďže žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi v plnom rozsahu. S poukazom na vyššie spomínané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu

trov odvolacieho konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).